

Toeschouwer

Aanschouw het krioelen – Jeugd. Beschouw hoe ze het ene moment elkaar naar het nog zo onvolgroeide leven staan en een volgend moment elkaar in de armen vallen. De gilletjes, het gekir; het is allemaal van een onbeduidendheid die de haren ten berge doet rijzen. En dat is het niet alleen: daarbij de rotsvaste overtuiging dat wat zij doen en wie zij zijn het enige ware is.

Wat een hoogmoed. Hij, niet zij. Was hij niet precies zoals ontelbare andere mensen? Wie was hij te oordelen.

'Wat een dag,' denkt hij. Waarom eigenlijk, was hij naar die druktemaker op dat podium gegaan? Waarom..? Liever zag hij zich nu genesteld op de bank met een Whisky.

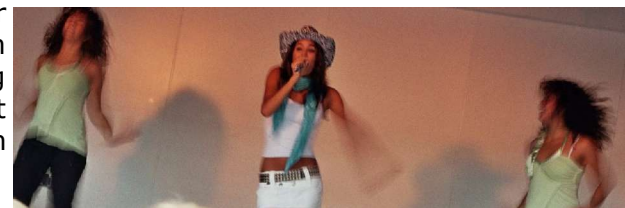
Enfin, momenteel bevindt hij zich elders. Tussen een menigte adolescenten, zo jong, dat hij zich automatisch hopman voelt. De zangeres in kwestie weet de kolommen van het journaal met enige regelmaat in beroering te brengen, doch niet per definitie vanwege artistiek vermogen. Hoewel dat waarschijnlijk een kwestie van brood en spelen is. De BN-cultus, het hoort erbij.

Hij zucht. Ik heb het volste recht hier te zijn, geen sterveling kan mij dat recht ontnemen. Nieuwsgierig, hoewel het raar is, je als oude man tussen het pubergebroed te begeven om hun idool te zien optreden. Ongemakkelijk registreert hij, dat er niettemin een reden moet zijn. Immers, gewoonlijk gaat hij zo snel het huis nog niet uit. Voor een optreden van iemand 'passend bij zijn leeftijd' al helemaal niet. 'Dat is gek,' theoretiseert hij, en zijn tobberige aard zorgt er wel voor, dat hij nog even verder maalt.

Recht hier te zijn, Het Volste Recht nog wel. Hij wordt niet eens opgemerkt! Zo sterk gaat het jonge volkje op in hun eigen wereld, dat ware hij nu onzichtbaar, het de aanwezigen heus niet dwars zou zitten. Wat betekent, dat het ongemak in zijn eigen hoofd zit – tenminste: als hij niet eens opgemerkt wordt, kan de gedachte dat iemand hem weg zou sturen alleen vanuit hemzelf komen. 'Van hun mag ik hier wel zijn. Maar ik sta het mijzelve niet toe,' concludeert hij. Waarom niet?

De verschijning op het podium was zonder voorbehoud mannequin-materiaal. Haar lichaam bevatte nog geen grammetje vet en haar oogopslag verried media-training. Maar haar inzet was oprecht en haar engelachtige glimlach deed poolkappen wegsmelten. Zingen kon ze ook nog, jazeker.

Recht hier te zijn. Het Volste Recht. Zulk een zelfhulp tekst, die nooit volledig vermag te beklijven, laat staan te overtuigen. Hij, hulpbehoevend, gedeukt, gerimpeld als een verkreukelde krant nog te onwaardig om als verpakkingsmateriaal bij de viskraam zijn terloopse functie te vervullen .. onfrisse materie die dito inhoud moet omhullen. Kon het contrast met de rafelloze plastic door welke hij zich hier omringd wist, ooit groter wezen? Vermocht het verwondering wekken, dat een titel hem te binnen schiet; een titel die hij eens in een boekhandel op een boek van zo'n veels te productieve schrijver had gezien: oud en eenzaam?

Inmiddels is men beland bij een pauze, tussen de verschillende liedjes. Zijn buurvrouwje vraagt hem allervriendelijkst of hij soms een foto van haar en haar één-eiig identieke vriendinnetjes wil nemen. Dat wil hij wel doen. Ze bedankt hem uitvoerig, om niet te zeggen: warm. Ze zwaait hem daarna uit met een handbeweging alsof ze een castagnet laat kleppen, wat hij een mooi gebaar vindt.

Wanneer ze wegloopt, vloeit haar lange haar even langs zijn arm. Meer een windvlaag dan een aanraking. Zijn zojuist nog zo negatieve gedachten worden milder en zachter; er waren toch bepaaldelijk grotere rotzakken op deze aardkorst te vinden dan de dochters en kleindochters die hier rondwaaierden, en dat somtijds nog niet zonder paps en mams hadden gedurfd.

Toen de podiumgodin bovendien intens menselijke problematiek bespreekbaar wist te maken - zij het met andere woorden dan hij verkozen zou hebben - begon zijn eerder zo grommerige bui over te drijven en brak er een waterig zonnetje door; net als buiten.

En die woorden waren:

Ik zat in bad
Gewoon in bad
Een beetje met het sop te klieren
Je weet wel met die vlokken schuim
Buik en schouders te versieren
Voel ik ineens twee kleine hobbels
Waar volgens mij eerst nog niks zat
Niet veel, maar toch, 't zijn echt
twee hobbels

En dat hoort niet, ik hoor plat
Dus sinds een uur ben ik niet meer te genieten
Help! Help! Help! Help! Ik krijg tietten

